

58 שִׁקְצוּר אֶת הַתְּבוּאָה, וְיִסְפֹּד סְפִירַת הָעוֹמֵר, וְיָבִיא קֶרֶבֶן הָעוֹמֵר
 59 בַּיּוֹם, תִּלְמוֹד לִזְמַר 'שֶׁבַע שְׁבֹתוֹת תְּמִימוֹת תִּהְיֶינָה, וְאִמְתִּי אֵתָה
 60 מוֹצֵא שֶׁבַע שְׁבֹתוֹת תְּמִימוֹת – שְׁלֹמוֹת, בְּזִמְנֵן שְׁאֵתָה מִתְחִיל
 61 לְיִמְנוֹת מִבְּעֶרְבֵךְ, שְׂאוּ מִתְחִיל הַיּוֹם וְהַשְּׁבוּעָה. יָכוֹל הֵייתִי לוֹמֵר
 62 שִׁקְצוּר אֶת הַתְּבוּאָה, וְיָבִיא אֶת קֶרֶבֶן הָעוֹמֵר, וְיִסְפֹּד סְפִירַת
 63 הָעוֹמֵר בְּלֵילָה, תִּלְמוֹד לִזְמַר 'מִיּוֹם הַבִּיאָתְכֶם, וַיֵּשׁ לְלַמּוֹד שִׁמְבִיא
 64 אֶת הָעוֹמֵר בַּיּוֹם וְלֹא בַּלַּיְלָה, הֵא בִּיצֵד, אֵת הַקְּצִירָה וְאֵת הַסְּפִירָה
 65 עוֹשֶׂה בְּלֵילָה, וְאֵת הַהֶבְאָה עוֹשֶׂה בַּיּוֹם.
 66 אָמַר רַבָּא, בּוֹלְהוּ אֵיתִי לְהוּ פִּירְכָא – אֵת כֹּל הַדְּרָשׁוֹת הַמוֹכִיחוֹת
 67 שִׁמְמַחֲרַת הַשְּׁבֹת – אֵינוּ בַּיּוֹם רֵאשׁוֹן בְּשִׁבְעוֹ יֵשׁ לְפָרוֹךְ, בְּרַ מִתְרַתִּי
 68 תִּנְיָא בְּתֵרָא – חוּץ מִהוֹכַחַת שְׁנֵי הַתְּנָאִים הָאֲחֵרוֹנִים, בֵּין
 69 בְּמִתְנִינָא קַמִּיתָא בֵּין בְּמִתְנִינָא בְּתֵרִיתָא – בֵּין בְּבֵרִיתָא
 70 הָרֵאשׁוֹנָה וּבֵין בְּבֵרִיתָא הָאֲחֵרוֹנָה, לְדִית לְהוּ – שְׂאִין לְהֵם פִּירְכָא.
 71 וּמְפָרֵשׁ אֶת שֵׁישׁ לְפָרוֹךְ עַל הַדְּרָשׁוֹת בְּבֵרִיתָא הָרֵאשׁוֹנָה: אִי – אִם
 72 נִלְמַד מִהַדְּרָשָׁה דְרַבְּנָן יוֹחֲנָן בֶּן זִכְאִי שֶׁלְמַד זֹאת מִמָּה שֶׁבִּפְסוֹק אַחַד
 73 נִאמַר 'תְּסַפְרוּ חֲמִשִּׁים יוֹם, וּבִפְסוֹק אַחַד נִאמַר 'שֶׁבַע שְׁבֹתוֹת תְּמִימֹת
 74 תִּהְיֶינָה, יֵשׁ לְדַחוֹת רֵאשִׁי זֶה, דְּלָמָּא – שְׂמָא בִּיאוֹר הַפְּסוֹק הוּא
 75 בְּדִאֲבֵי, דְאָמַר אֲבִי, בְּסִפְרַת הָעוֹמֵר יֵשׁ מִצְוָה לְמִימְנֵי יוֹמֵי –
 76 לְסַפֵּר יָמִים, וַיֵּשׁ מִצְוָה לְמִימְנֵי שְׁבוּעָי – לְסַפֵּר שְׁבוּעוֹת. וְלִכְּן נִאמַר
 77 בְּפִסּוֹק אַחַד שׁוֹפֵר יָמִים וּבִפְסוֹק אַחַד נִאמַר שׁוֹפֵר שְׁבֹתוֹת, וְשׁוֹב
 78 אֵין רֵאשִׁי שְׁפִטוֹקִים אֵילֵם בְּאִיִם לְלַמַּד שִׁמְמַחֲרַת הַשְּׁבֹת' אֵינוּ בַּיּוֹם
 79 רֵאשׁוֹן בְּשִׁבְעוֹ כְּדַבְּרֵי הַבֵּייתוּסִים.
 80 אִי – אִם נִלְמַד מִהַדְּרָשָׁה דְרַבִּי אֲלֵיעָזָר שֶׁלְמַד זֹאת מִמָּה שֶׁנִּאמַר
 81 'שֶׁבַע שְׁבֹתוֹת תְּסַפֵּר לָךְ, וְהֵייתִי שֶׁהַסְּפִירָה תִּהְיֶה תְלוּיָה בְּבֵית דִּין,
 82 וְמִהַדְּרָשָׁה שֶׁל רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ שֶׁלְמַד זֹאת בְּבִנְיָן אֵב מֵרֵאשׁ חוֹדֵשׁ, יֵשׁ
 83 לְדַחוֹת, שֶׁמִּכֹּהֵם מְקוֹם אֵין רֵאשִׁי שְׁתַּחֲלִילַת הַסְּפִירָה הֵיא לְמַחֲרַת יוֹם
 84 טוֹב רֵאשׁוֹן, כִּי מִמָּא דְבַיּוֹם טוֹב רֵאשׁוֹן קָאִי – מִנֵּין שִׁמְמַחֲרַת
 85 הַשְּׁבֹת' פִּירוּשׁוֹ מִמַּחֲרַת יוֹם טוֹב רֵאשׁוֹן שֶׁל פֶּסַח, דְּלָמָּא בַּיּוֹם טוֹב
 86 אֲחֵרוֹן קָאִי – שְׂמָא יֵשׁ לוֹמֵר שִׁמְמַחֲרַת הַשְּׁבֹת' פִּירוּשׁוֹ מִמַּחֲרַת יוֹם
 87 טוֹב הָאֲחֵרוֹן שֶׁל פֶּסַח.
 88 אַךְ דְּרִשְׁתוּ דְרַבִּי יִשְׁמַעֲלֵל מִבְּנֵין אֵב שֵׁישׁ לְלַמּוֹד אֶת קֶרֶבֶן הָעוֹמֵר
 89 מִשְׁתֵּי הַלַּחֵם, וְדִרְשְׁתוּ שֶׁל רַבִּי יְהוֹדָה בֶּן בְּתִירָא מִדִּיקָשׁ מִהַ שֶׁנִּאמַר
 90 'שְׁבֹת' בְּתַחֲלִילַת הַסְּפִירָה וְשְׁבֹת' בְּסִיּוֹם הַסְּפִירָה, לִית לְהוּ – אֵין לְהֵם
 91 פִּירְכָא.
 92 וּמִמְשִׁיךְ לְבֹאֵר כִּיצַד יֵשׁ לְפָרוֹךְ אֶת רֵאשִׁי הַתְּנָאִים שֶׁבְּבֵרִיתָא
 93 הַשְּׁנִיָּה: אִי – אִם נִלְמַד מִדְּרִשְׁתוּ דְרַבִּי יוֹסִי בְּרַבִּי יְהוֹדָה, שֶׁלְמַד
 94 מִמָּה שֶׁנִּאמַר 'תְּסַפְרוּ חֲמִשִּׁים יוֹם' שֶׁלְעוֹלָם סוֹפְרִים חֲמִשִּׁים יוֹם, וְזֶה
 95 שֵׁיךְ רַק אִם מִתְחִילִים לְמַנּוֹת לְעוֹלָם מִדְּהִיּוֹם הַשְּׁנִי שֶׁל פֶּסַח וְעַד
 96 עֲצֵרַת, שְׂאֵם הַתְּחִלַּת הַסְּפִירָה הֵיא תְּמִיד בְּאֶחָד בְּשִׁבְתֵּי יֵשׁ פְּעָמִים
 97 שֵׁיטְפִירוּ חֲמִשִּׁים וְשֹׁשֶׁה יוֹם, הֵוֹת אֲמִינָא – הֵייתִי אוֹמֵר, דְּלָמָּא חֲמִשִּׁין
 98 לְבַר מְהֵנִי שִׁתָּא – שְׂמָא חוֹנַת הַפְּסוֹק יֵישׁ חֲמִשִּׁים יוֹם מִדְּהִיּוֹם
 99 שְׁמַתִּיל לְמַנּוֹת, וְאֵכָן בְּאוּפֵן שְׁחַל יוֹם טוֹב רֵאשׁוֹן בְּאֶחָד בְּשִׁבְתֵּי, שְׂאוּ
 100 מִתְחִיל לְמַנּוֹת בַּיּוֹם רֵאשׁוֹן בְּשִׁבְעוֹ שְׂאוֹר יוֹם טוֹב רֵאשׁוֹן שֶׁל פֶּסַח,
 101 אֵין מִנֵּין שְׂשֶׁה יָמִים אֵלוֹ בְּכֹלל.
 102 וְכֵן אִי – אִם נִלְמַד מִדְּרִשְׁתוּ דְרַבִּי יְהוֹדָה בֶּן בְּתִירָא שֶׁלְמַד זֹאת
 103 מִמָּה שֶׁנִּאמַר 'שֶׁבַע שְׁבֹתוֹת תְּסַפֵּר לָךְ, שֶׁהַסְּפִירָה תִּהְיֶה תְלוּיָה בְּבֵית
 104 דִּין, יֵשׁ לְדַחוֹת, מִמָּא דְבַיּוֹם טוֹב רֵאשׁוֹן קָאִי – מִנֵּין שִׁמְמַחֲרַת
 105 הַשְּׁבֹת' פִּירוּשׁוֹ מִמַּחֲרַת יוֹם טוֹב רֵאשׁוֹן שֶׁל פֶּסַח, דְּלָמָּא בַּיּוֹם טוֹב
 106 אֲחֵרוֹן קָאִי – שְׂמָא יֵשׁ לוֹמֵר שִׁמְמַחֲרַת הַשְּׁבֹת' פִּירוּשׁוֹ מִמַּחֲרַת יוֹם
 107 טוֹב הָאֲחֵרוֹן שֶׁל פֶּסַח, שְׂאֵף הוּא נִקְרָא שְׁבֹת וְתְלוּיָה בֵּית דִּין.
 108 רַבִּי יוֹסִי נְמִי חָוִי לִיָּה פִּירְכָא – אֵף אֵת סְבֵרַת רַבִּי יוֹסִי שְׂלֹא מִסְתַּבֵּר
 109 שִׁמְמַחֲרַת הַשְּׁבֹת' הַכוּנָה לְמַנְיָה רֵגֶל הַגִּילָה, שְׂלֹא פִירֵשֶׁה הַתּוֹרָה לְאִיוּ
 110 שְׁבֹת כּוּנָה, וְרֵאשִׁי לְהַפְרִיךְ, לִבְנֵי שְׁבֹת' הַכוּנָה לְיּוֹם טוֹב הָרֵאשׁוֹן
 111 שֶׁל פֶּסַח וְלֹא לְיּוֹם טוֹב הָאֲחֵרוֹן שֶׁל פֶּסַח. וְהֵייתִי דְקָאָמַר רַבִּי יוֹסִי
 112 עֲצֻמוּ 'וְעוֹד נִאמְרָה שְׁבֹת לְמַטָּה וְנִאמְרָה שְׁבֹת לְמַעְלָה מִהַ לְהַלֵּן רֵגֶל
 113 וְתַחֲלִילַת רֵגֶל אֵף כֵּן כֵּן רֵגֶל וְתַחֲלִילַת רֵגֶל, שֶׁלְדִרְשָׁה זֶה אֵין פִּירְכָא.
 114 הַגְּמָרָא חוֹזֵר לְדִין שֶׁנִּאמַר לְעִיל בְּתוֹךְ הַדְּבָרִים: גּוֹפָא – נְשׁוֹב לְעַצֵּם

1 שְׁהָרִי הוּא אוֹמֵר (דְּבָרִים טו ט) 'שֶׁבַע שְׁבֹתוֹת תְּסַפֵּר לָךְ, מִמִּילִים אֵלוֹ
 2 מִשְׁמַע שֶׁתִּהְיֶה הַסְּפִירָה תְלוּיָה בְּבֵית דִּין, שְׂהֵם מִקְדָּשִׁים אֵת
 3 הַחוֹדֵשׁ, וְקוֹבְעִים מִתִּי יוֹחֵל יוֹם טוֹב רֵאשׁוֹן שֶׁל פֶּסַח, שְׂהוּא הַנִּקְרָא
 4 'שְׁבֹת', וְאֲחֵרֵי מִתְחִילִים לְמַנּוֹת, יִצְתָה שְׁבֹת בְּרֵאשִׁית – מִהַ שְׂאִין
 5 כֵּן שְׁבֹת רֵגִילָה, וְשִׁפְרִיתָהּ בְּכָל אֲדָם – שְׂכַל אָדָם יוֹדַע מִעַצְמוֹ
 6 אֵימַתִּי חֵל יוֹם רֵאשׁוֹן שְׂאוֹר יוֹם טוֹב רֵאשׁוֹן שֶׁל פֶּסַח.
 7 רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, מִהַ שְׂנִאמַר (וִיקְרָא כג טו) 'מִמַּחֲרַת הַשְּׁבֹת' פִּירוּשׁוֹ
 8 'מִמַּחֲרַת יוֹם טוֹב רֵאשׁוֹן שֶׁל פֶּסַח. וַיֵּשׁ לְשֹׂאֵל: אֵתָה אוֹמֵר
 9 שֶׁהַכוּנָה מִמַּחֲרַת יוֹם טוֹב, אוֹ אֵינוּ אֵלָא – אוֹלֵי נִפְרַשׁ הַכוּנָה
 10 מִמַּחֲרַת שְׁבֹת בְּרֵאשִׁית – מִמַּחֲרַת שְׁבֹת רֵגִילָה, דְּהֵייתִי בַּיּוֹם רֵאשׁוֹן
 11 בְּשִׁבְעוֹ. אִמְנֵם אֵין לְפָרֵשׁ כֵּן, שְׂהֵרִי אֲמַרְתָּ – יֵשׁ לָךְ לוֹמֵר כֵּךְ, וְכִי
 12 נִאמַר בְּתוֹרָה 'מִמַּחֲרַת הַשְּׁבֹת שְׁבֹתוֹךְ הַפֶּסַח, שְׂמִכֵךְ נָדַע אֵת
 13 הַתְּאָרִיךְ הַמְדוּיָק שְׂבוּ מִתְחִילִים לְסַפֵּר, וְהֵלֵא לֹא נִאמַר אֵלָא
 14 'מִמַּחֲרַת הַשְּׁבֹת', וּמִכִּיּוֹן דְּכָל הַשְּׁנָה בּוֹלְהָ מְלֵאָה שְׁבֹתוֹת, אִם
 15 תֵּאמַר שִׁמְמַחֲרַת הַשְּׁבֹת' פִּירוּשׁוֹ מִמַּחֲרַת שְׁבֹת רֵגִילָה, צָא וּבְדוּק
 16 לְאִיוּ שְׁבֹת נִתְכוּנָה הַתּוֹרָה, וְהֵרִי לֹא מִסְתַּבֵּר שֶׁהַתּוֹרָה לֹא אִמְרָה
 17 תְּאָרִיךְ מְדוּיָק מִתִּי יֵשׁ לְהַתְחִיל לְסַפֵּר, וּמִכֵּאֵן שִׁמְמַחֲרַת הַשְּׁבֹת'
 18 הַכוּנָה מִמַּחֲרַת לְשְׁבֹת מִיּוֹחֲדַת, שְׂהֵיא יוֹם טוֹב רֵאשׁוֹן שֶׁל פֶּסַח. רַבִּי
 19 יוֹסִי מְבִיא רֵאשִׁי נוֹסֶפֶת: וְעוֹד יֵשׁ לְהוֹכִיחַ שִׁמְמַחֲרַת הַשְּׁבֹת' הֵייתִי
 20 מוֹסֵרִי יוֹם טוֹב רֵאשׁוֹן שֶׁל פֶּסַח, בְּדִיקָשׁ, וְהֵלֵא לֹא נִאמַר אֵלָא –
 21 לְגַבִּי שְׂתִי הַלַּחֵם, 'עַד מִמַּחֲרַת הַשְּׁבֹת הַשְּׁבִיעִית תְּסַפְרוּ חֲמִשִּׁים יוֹם'
 22 (וִיקְרָא כג טז), וְנִאמְרָה שְׁבֹת לְמַעְלָה – לְגַבִּי הָעוֹמֵר, וְסִפְרָתְכֶם לְכֶם
 23 מִמַּחֲרַת הַשְּׁבֹת' (שֵׁם כג טז), מַה לְהַלֵּן בְּשִׁבְתֵּי הַשְּׁבִיעִית שֶׁנִּתְכַּתְּבָה
 24 לְמַטָּה, רֵגֶל וְתַחֲלִילַת רֵגֶל – חֵל חַג הַשְּׁבוּעוֹת שְׂהוּא רֵגֶל וְתַחֲלִילַת רֵגֶל
 25 סְמוּךְ לְשְׁבֹת הַשְּׁבִיעִית, אֵף כֵּן כֵּן אֵין לְגַבִּי הַבֵּאת קֶרֶבֶן הָעוֹמֵר, רֵגֶל
 26 וְתַחֲלִילַת רֵגֶל – חֵל זְמַן הַבֵּאת הָעוֹמֵר סְמוּךְ לְתַחֲלִילַת הָרֵגֶל, וְהֵייתִי
 27 לְמַחֲרַת יוֹם טוֹב הָרֵאשׁוֹן שֶׁל פֶּסַח.
 28 רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן אֲלֵעָזָר אוֹמֵר, בְּתוֹב אֲחֵד אוֹמֵר (דְּבָרִים טז ח) 'שְׁשֹׁת
 29 יָמִים תֵּאכַל מִצוֹת, וּבְתוֹב אֲחֵד אוֹמֵר (שְׁמוֹת יב טז) 'שֶׁבַע יָמִים
 30 מִצוֹת תֵּאכְלוּ, וְלִכְאוּרָה שְׁנֵי פְסוֹקִים אֵלוֹ שׁוֹתֵרִים, וַיֵּשׁ לְלַמּוֹד מִכֵּךְ
 31 שֵׁישׁ מִצָּה הָרֵאשִׁי, לְאִכִּילָה שְׁבַע יָמִים, וַיֵּשׁ מִצָּה הָרֵאשִׁי לְאִכִּילָה
 32 רַק שְׂשֶׁה יָמִים, הֵא בִּיצֵד, מִצָּה שְׂאִי אֵתָה יָכוֹל לְאוֹכְלָה שְׁבַע
 33 יָמִים מִן הַחֲדָשׁ, דְּהֵייתִי מִהַתְּבוּאָה הַחֲדָשָׁה שְׂאִי אִפְשֵׁר לְאוֹכְלָה
 34 בַּיּוֹם הָרֵאשׁוֹן שֶׁל פֶּסַח, מִשׁוֹם שְׁעַדִּין לֹא הוֹקֵרֵב קֶרֶבֶן הָעוֹמֵר הַמְתִּיר
 35 אֵת הַתְּבוּאָה הַחֲדָשָׁה בְּאִכִּילָה, אֵתָה יָכוֹל לְאוֹכְלָה שְׂשֶׁה יָמִים מִן
 36 הַחֲדָשׁ, וְהַתּוֹרָה בֵּאָה לְלַמַּד שֵׁישׁ מִצָּה הָרֵאשִׁי לְאִכִּילָה שְׁבַע יָמִים,
 37 וְהֵיא מִצָּה הַבֵּאָה מִהַתְּבוּאָה הַשְּׁנִיָּה, וַיֵּשׁ מִצָּה הָרֵאשִׁי לְאִכִּילָה רַק
 38 שְׂשֶׁה יָמִים, וְהֵיא מִצָּה הַבֵּאָה מִהַתְּבוּאָה הַחֲדָשָׁה, שְׂמוֹתֵרֵת בְּאִכִּילָה
 39 רַק מִדְּהִיּוֹם הַשְּׁנִי שֶׁל פֶּסַח. וּמִכֵּאֵן שְׂהָעוֹמֵר קֶרֶב בַּיּוֹם הַשְּׁנִי שֶׁל פֶּסַח,
 40 שֶׁלְדַבְּרֵי הַבֵּייתוּסִים אֵין דְּבַר זֶה מִתְקִיָּים, כֵּאֲשֶׁר חֵל יוֹם טוֹב רֵאשׁוֹן
 41 שֶׁל פֶּסַח בַּיּוֹם שְׂנֵי בְשִׁבְעוֹ, שְׂמִקְרִיבֵי אֵת הָעוֹמֵר בַּיּוֹם רֵאשׁוֹן
 42 שְׂאוֹרֵי, וְנִמְצָא שְׂאִין אוֹכִילֵי מִצָּה מִן הַחֲדָשׁ אֵלֵא אוֹתוֹ הַיּוֹם בְּלִבְד.
 43 הַבֵּרִיתָא מִמְשִׁיכָה לְדִרְשׁוֹ אֵת הַפְּסוֹק: נִאמַר בְּתוֹרָה (וִיקְרָא כג טז-טז)
 44 'וְסִפְרָתְכֶם לְכֶם מִמַּחֲרַת הַשְּׁבֹת מִיּוֹם הַבִּיאָתְכֶם אֶת עֹמֵר הַתְּנוּפָה שְׁבַע
 45 שְׁבֹתוֹת תְּמִימוֹת תִּהְיֶינָה וְגו'. תְּסַפְרוּ חֲמִשִּׁים יוֹם וְהִקְרַבְתֶּם מִנְחָה
 46 חֲדָשָׁה לַה', מִמְשִׁמְעוֹת פְּסוֹקִים אֵלוֹ יָכוֹל אֵנִי לְכֹאֲרָה לוֹמֵר
 47 שִׁקְצוּר וְיָבִיא אֶת הָעוֹמֵר, וְאִמְתִּי שִׁירְצָה יִסְפֹּד, וּנִפְרַשׁ שְׂכוּנַת
 48 הַתּוֹרָה הֵיא שִׁמְמַחֲרַת הַשְּׁבֹת שְׂהוּא יוֹם הַבֵּאת הָעוֹמֵר יָכוֹל לְהַתְחִיל
 49 לְסַפֵּר מִתִּי שִׁירְצָה, תִּלְמוֹד לִזְמַר 'מִהַתְחִיל תְּרַמֵּשׁ בְּקִמָּה תִּחַל לְסַפֵּר
 50 שְׁבַע שְׁבֹעוֹת' (דְּבָרִים טז ט), כְּלוֹמֵר שְׂמַתִּילִים לְסַפֵּר מִזְמַן שִׁיקְצִירוֹ
 51 אֵת הַקְּמָה בְּמַגֵּל, מִפְּסוֹק זֶה מִשְׁמַע שֶׁלֵּאֲחַר קְצִירַת הָעוֹמֵר קוֹדֵם
 52 הַבֵּאתוֹ יִתְחִילוּ לְסַפֵּר. וּמִמְשִׁיכָה הַבֵּרִיתָא לְדוּן: אִי 'מִהַתְחִיל תְּרַמֵּשׁ
 53 תִּחַל לְסַפֵּר, יָכוֹל אֵנִי לוֹמֵר שִׁקְצוּר וְיִסְפֹּד, וְאִימְתִי שִׁירְצָה יָבִיא
 54 אֶת קֶרֶבֶן הָעוֹמֵר, תִּלְמוֹד לִזְמַר 'וְסִפְרָתְכֶם לְכֶם מִמַּחֲרַת הַשְּׁבֹת מִיּוֹם
 55 הַבִּיאָתְכֶם אֶת עֹמֵר הַתְּנוּפָה, שְׂמִשְׁמַע מִפְּסוֹק זֶה שְׂאִין הַסְּפִירָה
 56 כְּשִׁירָה אֵלֵא מִשְׁיַעֵי יוֹם הַהַבֵּאָה, וְאִם כֵּן צִרִיךְ לְהַבִּיא בַּיּוֹם הַסְּפִירָה.
 57 וּמִמְשִׁיכָה הַבֵּרִיתָא לְדוּן: אִי 'מִיּוֹם הַבִּיאָתְכֶם, יָכוֹל אֵנִי לוֹמֵר

מנחות דף סב עמוד ב תלמוד בבלי המבואר "שפה ברורה - עוז והדר" (ליום שלישי) קנה

31 שלמי צבור שאין מעוניין סמיכה חיים, מעוניין תנופה חיים, זבחי
 32 שלמי יחיד שמעוניין סמיכה חיים, אינו דין שיהיו מעוניין תנופה
 33 חיים. מתרצת הגמרא: מיצט רחמנא נבי תנופת זבחי שלמי צבור
 34 (ויקרא כג ט) ואמר, 'והניף הכהן אותם על לחם הבפורים, ותיבת
 35 'אותם' באה למעוטי זבחי שלמי יחיד שלא יהא בהם תנופה מחיים,
 36 כי אין תנופה מחיים אלא בשלמי צבור.
 37 מוסיפה הגמרא להקשות על דברי רבי שמעון: ויהיו זבחי שלמי
 38 צבור מעוניין סמיכה מקל וחומר. וזהו הקל וחומר: ומה זבחי שלמי
 39 יחיד שאין מעוניין תנופה חיים מעוניין סמיכה, זבחי שלמי צבור
 40 שמעוניין תנופה חיים אינו דין שיהיו מעוניין סמיכה. מתרצת
 41 הגמרא: אמר רבינא, גמירי הלכה מסיני שתי סמיכות בצבור שהם
 42 בפר העלם דבר של ציבור ושעיר המשתלח, ולכן אין ללמוד ולרבות
 43 סמיכה בשלמי צבור.
 44 עוד מקשה הגמרא על דברי רבי שמעון: ויהא אשם מצורע מעון
 45 תנופה שחוט מקל וחומר, וזהו הקל וחומר: מה זבחי שלמי יחיד
 46 שאין מעוניין תנופה חיים מעוניין תנופה שחוטין, אשם מצורע
 47 שמעון תנופה חי אינו דין שיהיה מעון תנופה שחוט. מתרצת
 48 הגמרא: מיצט רחמנא נבי זבחי שלמי יחיד (ויקרא י ל) ואמר, 'ידיו
 49 תביאנה את אשי ה' את החלב על החזה וביאנו את החזה להניף
 50 אותו תנופה לפני ה', 'ואותו' בא למעוטי אשם מצורע שלא יהיה
 51 בו תנופה לאחר שחטה כזבחי שלמי יחיד.
 52 הגמרא מביאה ברייתא שנשנו בה דינים בענין תנופה: תנו רבנן,
 53 המשה שהביאו קרבן שלמים אחד בשותפות, אחד מן השותפים
 54 מניף את החזה ושוק על ידי בולם - עבור כולם, משום שאי אפשר
 55 שכולם יניפו יחד משום שבאופן זה תהיה חציצה בין ידיהם לבין
 56 הקרבן המונף, וגם אי אפשר שיניפו בזה אחר זה, משום שתנופה
 57 נאמרה ולא תנופות כמבואר להלן (ע"ד). והאשה שהביאה קרבן
 58 שלמים, היא עצמה אינה מניפה, אלא בהן מניף על ידה - עבודה.
 59 וכן השולח קרבנותיו ממדינת הים, ואינו יכול להניף, בהן מניף
 60 על ידו.

המשך ביאור למסכת מנחות ליום שבת קודש עמ' א

28 ועל ידי כך התייבשה הזיעה שדבקה בו כאשר הזיעו הגרעינים
 29 בהיזתם באבוב.
 30 המושג ממשיכה לבאר את סדר הכנת העומר להקרה: לאחר
 31 קלייתו של העומר, נתנהו לרתיבים של גרוכות, והן ריחים שטוחנים
 32 בהן פולים, שהן טוחנות בטחינה גסה, ועל ידי כך אין קליפות
 33 הגרעינים נטחנות עם הגרעינים עצמם, ומה שעשו כן זהו מפני
 34 האמור בתורה על מנחת העומר (שם) גרש פרמל'. והוציאו ממנו
 35 -מן העומר- בטחינה זו, קמח שיעור עשרון, שהוא מנופה בשלש
 36 עשרה נפה.
 37 המשנה מבארת מה עשו משאר הקמח העודף על שיעור עשרון:
 38 והשאר שותר מן הקמח, נפרה בדמים, ודמיו להקדש, ונאכל לכל
 39 אדם, ותייב בחלה אם עשו ממנו עיסה, לפי שגלגול -לישת- העיסה
 40 במים מחייבה בחלה, וגלגול זה היה ביד הדיוט, ופסור מן המעשר
 41 - מהפרשת תרומות ומעשרות, לפי שמירוח התבואה הוא גמר
 42 מלאכתה המחייבה במעשר, ומירוח זה בעודה ביד הקדש היה,
 43 והקדש פסור מן המעשר. רבי עקיבא מתייב בחלה ובמעשרות,
 44 וטעמו יתפרש בגמרא.

גמרא

45 הגמרא מביאה ברייתא הדורשת את הפסוק האמור בהבאת מנחת
 46 העומר: תנו רבנן ברייתא, נאמר בתורה (ויקרא ב ט) 'ואם תקריב
 47 מנחת בפורים לה' אביב קלוי פאש גרש פרמל תקריב את מנחת
 48 בפורין', ויש לדרוש מהפסוק כיצד יש להכין מנחה זו. 'אביב', זה
 49 אביב, כלומר, שתהא המנחה באה מראשית הקציר. 'קלוי פאש',
 50 מלמד שהיו ישראל מתקבנין אותו, -את הנקצר עבור העומר-
 51 פאש, כדי לקיים בו מצות קלי האמורה כאן, דברי רבי מאיר.
 52 וחקמים אומרים,
 53

1 ביאור שני למחלוקת: רב פפא אמר, דבולי עלמא דון מינה
 2 ומינה הוא - לדברי הכל לומדים גם את התנופה וגם את אופן
 3 עשייתה משלמי יחיד, והיינו מעמא דרבי שמניפים את כל
 4 השלמים לאחר שחיטה ולא רק את חזה ושוק כמו בשלמי יחיד, פי
 5 ה'תם - משום שהנפת כל השלמים בשלמי ציבור דומה להנפת חזה
 6 ושוק לבדם בשלמי יחיד, מה ה'תם - בשלמי יחיד) דבר שמתנה
 7 לפה - החלק שהוא מתנה לכהן מונף, והוא החזה ושוק לבדו,
 8 ושאר הבשר נאכל לבעלים ולא ניתן לכהנים. אף ה'תם - בשלמי
 9 ציבור) דבר שמתנה לפה - שהוא כל הבשר ולא רק החזה ושוק,
 10 יש להניפו.

11 ביאור שלישי למחלוקת: רבינא אמר, דבולי עלמא דון מינה ואוקי
 12 באתרה לומדים רק את עיקר דין התנופה משלמי יחיד, והיינו מעמא
 13 דרבנן שמניפים רק את החזה ושוק לאחר השחיטה, משום שכתוב
 14 לגבי תנופת שלמי יחיד (ויקרא ז לד) 'פי את חזה התנופה וגו' מזבחי
 15 שלמיהם, ושלמיהם' הנאמר בלשון רבים, ריבויא הוא - ללמדנו
 16 שהחזה ושוק של שלמי ציבור ינופו, שיהיה אפשר לכתוב בלשון יחיד
 17 הואיל ובשלמי יחיד הכתוב מדבר, ועל כן התנופה לאחר שחיטה
 18 בשלמי ציבור אינה נעשית אלא בחזה ושוק.

19 שנינו במשנה: רבי שמעון אומר, שלשה מיני מעוניין שלש מצות,
 20 שתים בכל אחד ושלשית אין פה - ישנם שלשה קרבנות שיש
 21 בשלשתם שלש מצוות, אך אין בהם את כל שלשת המצוות, אלא
 22 רק שתי מצוות בכל מין של קרבן. ואילו הן מיני הקרבנות, זבחי
 23 שלמי יחיד, זבחי שלמי צבור ואשם מצורע. מפרטת המשנה את
 24 שתי המצוות הנוהגות בכל קרבן וקרבן, זבחי שלמי יחיד מעוניין
 25 סמיכה חיים ותנופה שחוטין, ואין בהן תנופה חיים. זבחי שלמי
 26 צבור מעוניין תנופה חיים ושחוטין ואין בהן סמיכה. אשם מצורע
 27 מעון סמיכה ותנופה חי ואין בו תנופה שחוט.

28 הגמרא מבררת מדוע אין ללמוד מקל וחומר שינהגו בשלשתן כל
 29 שלשת המצוות. מקשה הגמרא: ויהיו זבחי שלמי יחיד מעוניין
 30 תנופה גם בעודן חיים מקל וחומר. וזהו הקל וחומר: ומה זבחי

המשך ביאור למסכת מנחות ליום שבת קודש עמ' א

1 דברי אביי ונבאר אותם, אמר אביי, יש מצוה למימי יומי - למנות
 2 ימים, וכן יש מצוה למימי שבועי - למנות שבועות. הגמרא מביאה
 3 מנהגים שונים בדין זה: רבן דבי רב אשי - רבותינו שבבית מדרשו
 4 של רב אשי, נהגו כדברי אביי ומנו יומי ומנו שבועי - והיו מונים
 5 ימים ושבועות. אך אמרימר לא נהגו ככאבי, ומנו יומי ולא מנו שבועי
 6 - והיה מונה רק ימים ולא שבועות, משום שאמר שכל ספירת העומר
 7 בזמן הזה אינו חובה, שהרי אין מקריבים קרבן העומר, ורק זכר
 8 למקדש הוא, ולכן די בספירת ימים.

משנה

9 אחר שנתבאר במשניות הקודמות סדר קצירת העומר, ממשיכה
 10 משנתנו לעסוק בסדר הבאתו. המשנה מביאה מחלוקת באופן הכנת
 11 השבלים לטחינתן לקמח: קצרוהו לעומר ונתנהו בקיפות,
 12 תביאוהו לעזרה, ובעודו בשבלים היו מתקבנין - (חורכים) אותו
 13 פאור - (באש) לקלותו, כדי לקיים בו מצות קלי, שנאמר במנחת
 14 העומר (ויקרא ב ט) 'קלוי פאש/ דברי רבי מאיר. וחקמים חולקים
 15 בשני דברים על דברי רבי מאיר ואומרים, בקנים לחים וקבילות
 16 - (קלחי ערב) חובנין אותו להפריד את הגרעינים מן המון, ועשו כן
 17 קודם הבהובו, ומה שחבטו אותו בקנים ובקולחות דווקא ולא במחבט
 18 כפי שהיו דשים שאר תבואה, כדי שלא יתמעך בחבטה זו, לפי
 19 שהיה לח עדיין, ואילו שאר תבואה כבר יבשה בעת דישתה ואינה
 20 מתמעכת. וכל זאת שלא כדעת רבי מאיר שאמר שהיו מהבהבים
 21 אותו בעודו בשבלים. ועוד חולקים חכמים באופן הבהוב ואומרים
 22 שקודם הבהובו נתנהו לאבוב, שהוא כלי של נחושת, והיו
 23 מהבהבים אותו כשהוא שם, ולא שנתנהו באור ממש כדעת רבי
 24 מאיר. ואבוב זה שבו היו מהבהבים אותו לדעת חכמים, היה מניקב
 25 ככברה, כדי שיהא האור - (האש) שולט פבולו - (בכל העומר).
 26 ולאחר קלייתו באבוב שפוחהו לעומר בעזרה, והריח מנשבת בו,
 27

1-מה שנשארן ממשלש קאין הללו שנקצרו לעומר, שלא הוצרכו
 2 לכולן אלא רק לעשרון אחד, מה היו עושין בו, נפדה בדמים
 3 הניתנים להקדש, ויוצא לחולין ונאכל לכל אדם, וחייב פתלה
 4 ופטור מן המעשרות, רבי עקיבא מתייב פתלה ובמעשרות. אמרו
 5 לו חכמים לרבי עקיבא, מדוע הנך מחייבו במעשרות, והלא דין
 6 הפודה מיד גזבר תבואה שנמרחא בהיותה הקדש, יוכיח שלא
 7 כדברך, שתייב פתלה ופטור מן המעשרות, ומדוע שונה מותר
 8 קציר העומר שאתה מחייבו במעשרות. וקשה, ואם איתא – ואם
 9 אכן סובר רבי עקיבא דמירוח הקדש אינו פוטר, מא קאמרי ליה
 10 – מה הוכחה היא זו מה שאמרו לו שפודה מיד גזבר יוכיח, הלא
 11 היא היא – הלא גם באופן זה עצמו סובר רבי עקיבא שחייב
 12 במעשרות כיון שאין מירוחו של גזבר פוטר, אלא משאלתם מוכח
 13 שאף רבי עקיבא מודה שמירוח הקדש פוטר, ולכך שאלוהו מה בין
 14 כל תבואת הקדש שנפדית שאתה מודה בה שהיא פטורה, למותר
 15 קציר העומר. ועוד איתנייהו – הקשהו) רב פהנא בר תחליפא לרב
 16 פהנא (בר מתתיהו) שאמר לעיל שטעמו של רבי עקיבא הוא
 17 שמירוח הקדש אינו פוטר, מברייתא ששינוי בה אודות מותר קציר
 18 העומר שנפדה, רבי עקיבא מתייב פתלה ובמעשרות לפי
 19 שמתחילה לא ניתנו על ידי הגזבר מעות הקדש למוכר את העומר
 20 אלא לצורך להן – רק לעשרון הנצרך למנחה, והשאר לא נקנה
 21 ולא היה קדוש מעיקרו, ועל כן אין מירוחו מירוח הקדש אלא מירוח
 22 חולין, וחייב הוא במעשר כשאר כל תבואה. בברייתא זו מפורש
 23 שטעמו של רבי עקיבא אינו כפי שאמר רב כהנא שמירוח הקדש
 24 אינו פוטר.
 25 מסיקה הגמרא: אלא אמר רבי יוחנן, תלמוד ערוך הוא בפיו של
 26 רבי עקיבא, שלא ניתנו מעות אלא לצורך להן.
 27 הגמרא מביאה את דיניהם של מירוח וגלגול הקדש ונכרי, לענין חיוב
 28 במעשרות ובחלה: אמר רבא, פשיטא לי, דמירוח הקדש פוטר את
 29 התבואה ממעשרות, ואפילו רבי עקיבא המחייב את מותר קציר
 30 העומר במעשרות, אף שנמרח קודם שנפדה, לא קא מתייב התם –
 31 אינו מחייב שם, במשנה, אלא מפני שלא ניתנו מעות אלא לצורך
 32 להן, ובאמור בסוף הסוגיא הקודמת, אבל מירוח הקדש בעלמא
 33 ו-במקום אחר) אכן פוטר לדעת הכל.
 34 אולם, מירוח העובד כוכבים, האם הוא פוטר את התבואה
 35 ממעשרות, תנאי היא – שנוי הוא במחלוקת תנאים, דתנאי, תורמין
 36 תרומות ומעשרות מתבואה של ישראל על תבואה של ישראל,
 37 ומתבואה של עובדי כוכבים על תבואה של עובדי כוכבים
 38 ומתבואה של כותיים על תבואה של כותיים ומתבואה של כל אדם
 39 על תבואה של כל אדם אפילו משל עובד כוכבים וכותי על של
 40 ישראל, דברי רבי מאיר ורבי יהודה. טעמם הוא שאין מירוח עובד
 41 כוכבים וכותי פוטר את התבואה מן המעשר, ולפיכך דינה כדין
 42 תבואת ישראל לכל דבר. רבי יוסי ורבי שמעון אומרים, תורמין
 43 משל ישראל על של ישראל ומשל עובדי כוכבים על של כותיים
 44 ומשל כותיים על של עובדי כוכבים, אבל לא משל ישראל על
 45 של עובדי כוכבים ושל כותיים, ולא משל עובדי כוכבים ושל
 46 כותיים על [של] ישראל. טעמם הוא שמירוח עובד כוכבים וכותי
 47 פוטר את התבואה ממעשרות, ואם יפריש מאותן תבואות על
 48 תבואה של ישראל או מתבואה של ישראל על תבואותיהם, נמצא
 49 שהוא מפריש מתבואה הפטורה ממעשרות על תבואה החייבת
 50 במעשרות או מתבואה החייבת במעשרות על תבואה הפטורה
 51 ממעשרות, ואין מפרישים מזה על זה. נמצא שנחלקו תנאים אם
 52 מירוח עובד כוכבים פוטר מן המעשר.

1 אין ההבדל באור – (באש) עצמה, פירושו של לשון קלי האמור
 2 בתורה, שאם עשו כן אין זה נחשב שקלוהו, אלא נקרא קלי רק
 3 כשקלוהו על ידי דבר אחר, כלומר כשהוא בכלי. (הא כיצד וכו')
 4 [לשונא אחרינא] – יש שגרסו בברייתא בנוסח זה, אין פירוש לשון
 5 קלי האמור בתורה, אלא דבר (אחר) קליל – היינו כלי העשוי
 6 מנחושת קלל, הא כיצד היו עושים, אבוב של מוכרי קליות היה שם
 7 בעזרה, והיה מנוקב בכבדה ו-כעין נפהו כפי שתהא האור – (האש)
 8 שולמת כבולו ו-בכל מה שבכלי, והיו מכניסים בו את התבואה
 9 שנקצרה עבור העומר ומתבהים אותה כשהיא שם.
 10 'אביב קלוי גרש', אם היה נאמר כך בלבד, איני יודע כיצד לפרש
 11 את הפסוק, אם אביב קלוי – אם קולים את התבואה כמות שהיא,
 12 או אם גרש קלוי – אם קולים את התבואה כשהיא טחונה, כלומר
 13 אם קולים קודם הטחינה או לאחריה. כשהוא אומר 'פאש' בין 'קלוי'
 14 לגרש, שנאמר 'אביב קלוי פאש גרש', הפסיק בכך את הענין
 15 ביניהם, שקלוי נאמר על 'אביב', וכוונת הפסוק הוא שיהיה אביב
 16 קלוי, כלומר שיקלו את התבואה קודם טחינתה.
 17 'ברמל', נוטריקון הוא, רך ומל, שתהיה התבואה עדיין רכה ונמללת
 18 ומתמעכת ביד.
 19 הברייתא מביאה פסוקים נוספים הנדרשים בדרך נוטריקון: וכן הוא
 20 אומר (מלכים ב' ד מב) 'ואיש פא מפעל שלישה ויבא לאיש האלהים
 21 לחם ביפורים ועשרים לחם שעורים וכרמל בצקל' וזו היא
 22 לעם ויאכלו, ויש לדרוש את התיבה 'בצקל' וזו היא נוטריקון, פא
 23 ויצק – (ושפר) לנו ויאכלנו ונהו – (נאה) היה הלחם. ואומר פסוק נוסף
 24 (משלי יח) 'לכה נרוה דדים עד הפקר נתעל' סה פאהבים, ויש לדרוש
 25 את התיבה 'נתעלסה' לשון נוטריקון, נשא ונתן ונעלה למיטה
 26 ונשמה ונתחטא – (נטיל) פאהבים, ואומר פסוק נוסף (איוב לט א) 'כנף
 27 רננים נעלסה', ויש לדרוש את התיבה 'נעלסה' לשון נוטריקון,
 28 אודות העוף רננים, שהוא נושא את ביצתו ועולה למעלה לקינו
 29 ונתחטא – (ומורידה) שם, שאינו מטיל ביצים אלא בקינו המיוחד לו.
 30 ואומר פסוק נוסף (במדבר כב לב) 'יאמר אלו מלאך ה' על מה הפית את
 31 אתה זה שלוש רגלים הנה אנכי יצאתי לשתן כי יר' מ הדרך לנגדי',
 32 ויש לדרוש את התיבה 'רש' לשון נוטריקון, על סיבת נטיית האתן
 33 מן הדרך לפי שראתה מפני שראתה את המלאך ועל כן נטתה.
 34 הגמרא מביאה ברייתא נוספת הדורשת את התיבה 'כרמל' בלשון
 35 נוטריקון ובאופן אחר: דבי – (בבית מדרשו של) רבי ישמעאל תנא
 36 – (שנו ברייתא), 'ברמל' הוא נוטריקון בר מלא, כלומר שיהיה חוג
 37 מלא בגרעין, כמו כר מלא בנוצות, וזהו על ידי שיהיה מבושל כל
 38 צרכו.
 39 שנינו במשנה אודות המותר מקציר העומר שנפדה ונאכל לכל אדם
 40 שלדעת תנא קמא חייב בחלה ופטור מן המעשר, ורבי עקיבא מתייב
 41 פתלה ובמעשרות.
 42 הגמרא מבארת את טעמו של רבי עקיבא: אמר רב פהנא, מה טעם
 43 חייב רבי עקיבא, לפי שאומר היה רבי עקיבא שמירוח – (החלקת
 44 כרי התבואה שנקצרה) שנעשה בהיות התבואה של הקדש, אינו
 45 פוטר אותה מהפרשת תרומות ומעשרות.
 46 חכמים סוברים שכיון שבעת מירוחה היתה קדושה, פטורה היא
 47 מהפרשה, ואף שנפדתה לאחר מכן, וטעמם הוא שכיון שמירוח
 48 התבואה הוא גגור מלאכתה המחייב אותה בהפרשת תרומות
 49 ובמעשרות, ובאותה עת היתה ביד הקדש הפטור מהפרשה, על כן
 50 לא תתחייב עוד. רבי עקיבא חולק, וסובר שמה שנתמרחא ביד הקדש
 51 אינו טעם לפטורה, והרי היא חייבת במעשר.
 52 הגמרא מקשה על כך מברייתא: מתיב – (מקשה) רב ששתי, המותר